

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorii
în paranteza lui Jehova

"Și vor ști că eu sunt Jehova"

-Ezekiel 35:15

ANUL XXV

1947

Nr. 21

CONȚINUTUL

Judecata bisericii și a lumii	323
„Ziua aceea“	324
Înainte scaunului de judecată a lui Christos	325
Judecata peste creștinătate	327
Cercetare judecătorească a celor vii și a celor morți	328
Ziua de o mie de ani a fâvierii	329
„Vo: învia pentru judecată“	330
„Scriși în cartea vieții“	331
Veselle neingreunată în Australia	332
Perth la Oceanul Indian	334
Adelaide, Melbourne și Tasmania	334
Brisbane și Sydney	335

© W.T.B. & T.S.

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

Apare bilunar în Editura /
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală
București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:
WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, *Președinte* GRANT SUITER, *Secretar*

„Și toți copiii tăi vor fi învățați de Iehova; și mare va fi pacea copiilor tăi.” — Isaia 54: 13.

BIBLIA ÎNVĂȚĂ CLAR

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, din vecinicie în veșnicie și este Făcătorul cerului și al pământului, precum și Dătătorul de viață creaturilor Sale, că Cuvântul sau Logos era începutul creației Sale și agentul Său activ la crearea tuturor celorlalte lucruri; și că creatura Lucifer s'a răsculat împotriva lui Iehova și a ridicat chestiunea de discuție cu privire la suveranitatea Sa universală;

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om, a făcut omul perfect pentru pământ și l-a așezat pe el; că omul a cedat necredinciosului Lucifer, sau Satan, și a călcat cu voința legea lui Dumnezeu și a fost condamnat la moarte; că din pricina faptei rele a lui Adam, toți oamenii sunt născuți păcătoși și fără drept la viață;

CĂ LOGOSUL a fost făcut om, adică Omul Isus și a suferit moartea pentru ca să producă prețul de răscumpărare pentru oamenii ascultători; că Dumnezeu a înviat pe Isus Christos divin și l-a înălțat la cer mai presus de orice altă creatură și l-a îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea, ca Cap al noii organizații principale a lui Dumnezeu;

CĂ ORGANIZAȚIUNEA PRINCIPALĂ A LUI DUMNEZEU este o Teocrație numită Sion, și că Christos Isus este principalul Funcționar al acesteia și e Domnitorul de drept al lumii noi; că urmașii credincioși unși ai lui Christos Isus sunt copiii Sionului, membrii organizației lui Iehova, și sunt Martorii Săi a căror datorie și privilegiu este să

mărturisească despre supremația lui Iehova și să declare scopurile Sale față de omenire, așa cum sunt exprimate în Biblie;

CĂ LUMEA VECHE, sau domnia neîntreruptă a lui Satan, s'a sfârșit în anul 1914 d. Chr. și Christos Isus a fost așezat de Iehova pe tron, care a aruncat afară pe Satan din cer, și acum procedează la justificarea numelui lui Iehova și la întemeierea „pământului nou“;

CĂ ELIBERAREA și binecuvântarea popoarelor poate veni numai prin împărăția lui Iehova sub Christos, care a început; că următoarea faptă mare este să nimicească organizația lui Satan și să întemeieze dreptatea pe deplin pe pământ; și că sub împărăție, oamenii de bine cari supraviețuiesc Armagedonul, vor executa mandatul divin de a „umple pământul“ cu urmași drepti, și că morții, oamenii cari dorm în morminte, vor fi înviați la privilegiile vieții pe pământ.

„Ferice de morții, care mor . . . . .”

Joi, 25 Septembrie 1947, ora 6 dimineața și-a sfârșit cariera vieții sale pe pământ, Charles A. Wise în etate de 84 ani, murind în spitalul din Brooklyn, nu departe de Casa Bethel Brooklyn. El a fost botezat ca unul dintre Martorii lui Iehova la 18 Martie 1890 și era unul din cei două sute de „servi ai evangheliei“, cari au luat parte la adunarea serbării de amintire din 3 Aprilie acel an, în Allegheny, Pa. La 4 Ianuarie 1919 a fost ales ca Vice-președinte al societății Watch Tower Bible and Tract Society, calitate în care a fost activ neîntrerupt până în al 79-lea an al vieții sale, până la 1 Octombrie 1941. El venise în Casa Bethel la 1 Octombrie 1918 și a rămas până la vremea morții sale un membru al acesteia. Unul dintre privilegiile îmbucurătoare ale sale, a fost vizitarea adunării „Intindere în toate națiunile“ care a avut loc anul acesta în August, în Los Angeles. Având în vedere cariera sa de continuă credincioșie, avem motiv să credem că el este unul dintre acei „fericiți“, al căror mărț privilegiu este, la moarte, să meargă imediat în prezența Domnului, așa după cum este prezis aceasta în Apocalips 14:13.

— Această revistă apare și în nenumărate alte limbi.

Printed in Rumania.

MISIUNEA SA

ACEASTĂ revistă se editează cu scopul pentru a face pe popor capabil să cunoască pe Iehova Dumnezeu și scopurile Sale, așa cum sunt consemnate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice, destinate în deosebi să ajute Martorii lui Iehova și oamenilor de bine. Aranjează studii biblice sistematice pentru cititorii ei, iar societatea vine cu supliment de literatură în ajutorul unor astfel de studii. Ea publică material potrivit pentru conferințe radiofonice, con-

ferințe publice, cât și pentru alte mijloace de instrucție publică în Scripturi.

Ea aderă în mod strict la Biblie ca autoritate competentă pentru comentariile sale. Este complet liberă și separată de orice religie, partid politic, secte religioase sau alte organizații lumesti. Ea este consacrată pe deplin și fără rezerve împărăției lui Iehova Dumnezeu sub Christos Isus, Regele iubit. Ea nu este dogmatică, dar invită pe toți la o cercetare minuțioasă și critică a conținutului ei la lumina Scripturilor. Ea nu se dedă la controverse și coloanele ei nu sunt deschise părerilor personale.

JUDECATA BISERICII ȘI A LUMII

„Domnul va judeca pe poporul Său. Va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți”. Deut. 32:36; Fapte 17:31.

DOMNUL este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul nostru, Domnul este Impăratul nostru: „El ne mântuiește!”, așa a cântat profetul Isaia națiunii lui Izrael înainte cam cu două mii șapte sute de ani. (Isa. 33:22). In primul secol al așa numitei „epoci creștine” a noastră, Iehova a adus judecata finală peste biserica Iudeilor, cum a fost arătat în ultima noastră ediție a *Turnului de Veghere*.

²(Acesta a fost un timp când cu drept s'a răfuit cu iudaismul, căci acesta a fost favorizat prin bunățatea și mila lui Iehova înaintea națiunilor păgâne în orice privință.) In pustie, la muntele Sinai, în Arabia, Izraeliților tăiați împrejur li s'a dat prin mijlocitorul lui Dumnezeu, prin Moise, profetul, legea Sa teocratică. „El este acela”, așa a zis Ștefan către tribunalul suprem al Iudeilor, „care, în adunarea (biserica, B. engl.) Izraeliților din pustie, cu ingerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”. (Fapte 7:38). Și Pavel scrie în primul secol către creștinii din Roma și pune întrebarea: „Care este deci tăietatea Iudeului, sau care este folosul tăierii împrejur? Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu”. (Rom. 3:1, 2) „... Rudele mele trupești. Ei sunt Izraeliții, au înfierea (prin Dumnezeu), slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Christosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu (să fie) binecuvântat în veci. Amin” (Rom. 9:3-5) (Având în vedere binecuvântările deosebite, cari i-au așteptat pe păgânii netăiați împrejur, pentru biserica sau națiunea Iudeilor la venirea lui Mesia, a lui Christos, a fost scadentă o zi a judecății.)

³Când biserica Iudeilor a renunțat la poziția binecuvântată lângă Iehova Dumnezeu, prin faptul că a lepădat pe Mesia Lui cel făgăduit, i-a urmat biserica nou organizată sub Isus Christos, Capul, în locul de preferință ca Izrael spiritual a lui Dumnezeu, ca „creatura Sa nouă”. In loc de tăierea împrejur pe dinafară a trupului aceasta posedă tăierea împrejur a inimii, curățenia internă a spiritului, și ea este aceea, la care se referă cuvintele binecuvântării: „Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Izraelul lui Dumnezeu, să fie pace și îndurare!” (Rom. 2:28, 29; Gal. 6:16) Lor li se vor da binecuvântările deosebite, cari au fost prezise în declarațiile lui Dumnezeu, pe cari înainte de aceea le-a posedat numai biserica iudee. Din acest motiv a venit „biserica lui Dumnezeu” cea nouă de sub Isus Christos” sub o răspundere deosebită, sub una mai grea decât cum a apăsas asupra bisericii Iudeilor,

pentru că creștinilor li s'a dat o favoare mai mare, mai înaltă. Ei trebuie să fie judecați de Dumnezeu conform privilegiilor și ocaziunilor mai mari, pe cari li l-ea dăruit.) Apostolul Petru scrie despre acestea: „Dacă suferă pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta. Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cu cel neleguit și cel păcătos?” (1 Pet. 4:16-18) Creștini, cărora le-a fost încredințată evanghelia lui Dumnezeu, iau o poziție plină de răspundere.

⁴(Din timpul, când creștinii devin membri ai casei lui Dumnezeu sub Fiul Său, Isus Christos, Capul, vor fi judecați de Iehova Dumnezeu după aceea, ce fac de atunci încolo până la sfârșitul vieții lor în trup. Judecata lor pentru viața vecinică sau moarte vecinică nu se va sprijini pe vreo ocazie oarecare de a face dreptate, după ce învierea din morți sub împărăția lui Dumnezeu a început. Pentru ei nu există în lumea nouă o a doua ocazie! Înainte cu nouăsprezece sute de ani, la Rusalii, (33 d. Chr.) a sosit timpul pentru membrii casei fiilor lui Dumnezeu, deoarece ei au fost răspunzători pentru aceea, ce au făcut de atunci încolo. Judecata lor definitivă a trebuit să se sprijinească pe aceea, ce au făcut de atunci încolo în trup. Dacă și-au păstrat neprihănirea înaintea lui Dumnezeu Tatăl, prin aceea că au trăit după evanghelie, pe care au primit-o prin Christos, atunci judecata finală a trebuit să fie spre salvarea lor.) Ar fi însă greu pentru ei să rămână drepti în Christos și să dobândească mântuire vecinică; numai cu greu sau cu oboseală vor putea găsi în cele din urmă salvare, pentru că calea este îngustă, pe care trebuie să meargă creștinii prin această lume. Dela aceia, cari deși se pretind creștini, devin fără grijă și ușurateci și după aceea nelegiuiți și păcătoși, pentru că nu ascultă evanghelia, este greu de așteptat, că-și vor păzi neprihănirea în fața lui Dumnezeu și primesc dela El, dela Judecător, o judecată favorabilă și sunt salvați pentru viața vecinică. Ei vor fi pe partea celor osândiți, pentru că nu-și păzesc integritatea.

⁵Situațiunea este așa de serioasă pentru toți membrii casei lui Dumnezeu, a bisericii Sale, pentru că ei ajung mai întâi în judecată; și nimeni nu-și poate permite să cadă înapoi în purtarea unui om lumesc, în neascultare, nelegiuire și păcat. Faptul, că judecata se începe la casa fiilor spirituali a lui Dumnezeu — și aceasta pe baza favoarei extraordinare, de care a avut parte — dovedește, că judecata lor este înaintea aceleia a lumii acesteia și a locuitorilor ei. Lumea aceasta este condamnată la nimicire, și de

1, 2 Când a adus Dumnezeu biserica Iudeilor definitiv în judecată, și pentru ce?

3 Cum s'a întâmplat, că asupra bisericii creștinilor apăsă o răspundere și mai mare?

4 Cum s'a început judecata și cu care ocazie pentru salvare?

5 Pentru ce să se judece ei înșii și când?

aceea creștinii sunt înștiințați din cele mai bune motive, să scape de osânda, care apasă asupra acestei lumi. Ei sunt îndrumați, să se cerceteze cu deamănuntul, ca să vadă, dacă rămân credincioși lui Christos Isus ca membri trupului Său, a bisericii, sau dacă devin în credința creștină slabi și bolnavi spiritualcește și adorm în privința ocaziunilor și obligațiilor lor creștinești față de Dumnezeu. Mai ales în timpul, când iau cina spre amintire de moartea lui Christos, trebuie să se judece ei înșiși sau să se cerceteze cu băgare de seamă. Cu ocazia unei astfel de cercetare proprie ar trebui să se dovedească, că sunt vrednici să guste din pâinea și vinul cinei de amintire, pentru că au murit mai departe față de păcat și sunt crucificați față de această lume.

⁶ Următoarele cuvinte sunt adresate „casei lui Dumnezeu”: „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși, și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului. Din pricina aceasta sunt între voi mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțin dorm. Dacă ne-am judeca singuri, n'am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem pedepsiți de Domnul, ca să nu fim osândiți odată cu lumea”. (1 Cor. 11:28-32). Această declarație arată, că între judecată și osândire există o deosebire, și că o judecată nu trebuie să fie neapărat o osândire pentru nimicire. Dacă un creștin din „casa lui Dumnezeu” este osândit împreună cu această lume, atunci aceasta însemnează nimicirea lui în „moartea a doua” fără posibilitatea unei învieri din morți. A merge înapoi la metodele și la comunitatea cu lumea aceasta, a cărei Dumnezeu și stăpânitor este Satan Diavolul, ar fi un lucru extrem de serios. „In adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos, se întorc iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă dela porunca sfântă, care le fusese dată”. (2 Pet. 2:20, 21). Dacă lumea aceasta n'ar fi sortită pieririi, atunci osândirea împreună cu lumea n'ar fi atât de fatală pentru membrii „casei lui Dumnezeu”. Dar acuma, lumea este într'adevăr osândită pentru nimicire!

„Ziua aceea”

⁷ Este adevărat că „judecata s'a început la casa lui Dumnezeu” la Rusaliile anului 33 d. Chr., pentru că creștinii, cari au fost umpluți cu spiritul, au fost răspunzători direct lui Dumnezeu pentru ceea ce au făcut de atunci încolo. În mod corespunzător vor fi judecați la urmă, și soarta lor vecinică va fi decisă pe baza aceasta.) Dar aceasta nu însemnează, că mai târziu nu va veni odată o zi specială sau un timp, când va veni o judecată deosebită peste casa sau biserica lui Dumnezeu. O astfel de judecată definitivă a venit peste biserica Iudeilor cu venirea

lui Mesia, și aceasta arată în mod profetic, ce trebuie să vină și peste biserica creștinilor, care a luat locul favoarei divine, când biserica Iudeilor a fost lepădată definitiv din cauza necredinței și neascultării sale. O astfel de zi sau un astfel de timp, când întreaga biserică va ajunge împreună în judecată și decizia se va da definitiv și se va împărți răsplata sau pedeapsă dela tribunalul divin, a trebuit să vină. Aceasta a trebuit să fie în timpul, când Marele Judecător Iehova Dumnezeu sau împreună Judecătorul Său Christos Isus va veni pentru ținerea judecății, cu care ocazie se va începe la „casa lui Dumnezeu”. Aceasta va fi într'un timp, când numărul probabil de membri de 144.000 va fi complet și când ultimii lor membri vor fi încă pe pământ.

⁸ Apostolul Pavel se referă de repetate ori la această zi a judecății bisericii, la timpul, când judecata Marelui Judecător va fi descoperită întregii creațiuni. Pavel vorbește despre ea ca despre „ziua aceea”. El a avut încrederea, că deciziunea va fi favorabilă pentru el, pentru că și-a păstrat în viață credincioșii și va fi judecat după aceasta. Aceasta o vedem din cuvintele, pe cari le-a scris în decursul ultimei sale întemnițări: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii (dreptății; alte trad.), pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vom fi iubiți venirea Lui” — 2 Tim. 4:6-8.

⁹ Când, înainte cu nouăsprezece sute de ani, biserica Iudeilor și-a avut ziua judecății, sentința a sunat împotriva ei. De aceea a ajuns la sfârșit ziua într'o manifestare a mâniei lui Dumnezeu aprinsă împotriva ei, și numai rămășița credincioasă a Iudeilor, care a primit pe Mesia, a scăpat de osânda, care a lovit pe națiune. Membrii acestei rămășițe au primit răsplata favoarei și a serviciului lui Dumnezeu și privilegiul, să propovăduiască în toată lumea evanghelia împărăției Sale, care stă sub Christos Isus. Tot așa în privința zilei, când Pavel a sperat să primească coroana dreptății din mâna Domnului, a Judecătorului drept. (Aceasta va fi o „zi a mâniei” pentru mulți, care susțin a fi „casa lui Dumnezeu” sau biserica Sa. Creștinătatea mărturisește a fi această casă sau biserică, și de aceea trebuie judecată pe baza susținerilor sale și a pășirii sale. Apostolul descrie ziua aceea în cuvintele:)

¹⁰ „Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri, și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu? (Intocmai cum organizațiunile religiei condamnă jocul de loterie și totuși îl practică, de pildă sub formă de aranjamente de tombolă în clădirile lor consacrate). Sau disprețuești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? Dar, cu îm-

6 Ce va însemna o condamnare împreună cu lumea?

7 Pentru ce a trebuit să vină o judecată finală peste întreaga biserică?

8 Cum a descris Pavel lui Timotei această zi a judecății?

9 Pentru ce va fi o „zi a mâniei” pentru mulți, cari pe elină a f. creștinii?

10 Ce fi l de dări pe față, ce răsplată și ce pedeapsă va fi atunci?

pietirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduci o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui. Și anume, va da viață veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea; și va da mânie și urgie celor ce, din duh de gâlceavă, se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire. (Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc, care face răul: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului). (Rom. 2:2-11) „Incolo, ce se cere dela ispravnic, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. Cât despre mine, prea puțin îmi pasă dacă sunt judecat de voi sau de un scaun omenesc de judecată. Ba încă, nici eu însumi nu mă mai judec pe mine. Căci n'am nimic împotriva mea; totuși, nu pentru aceasta sunt socotit neprihănit: Cel ce mă judecă, este Domnul. De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întunec, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda dela Dumnezeu”. — 1 Cor. 4:2-5,

¹¹ În mod evident această zi a judecății vine când Marele Judecător Iehova apare în persoana reprezentantului Său judecătoresc Christos Isus. Deoarece este o zi a mâniei pentru această lume, ea vine la sfârșitul acestei lumi. Ea este acum avansată, pentru că dela anul 1914 d. Chr. trăim în „timpul sfârșitului”, ceea ce este dovedit prin toate semnele și evenimentele văzute, cari au fost prevăzute pentru facerea de cunoscut a acestui timp. Acestea însemnează începerea timpului judecății pentru întreaga biserică sau casa lui Dumnezeu. Deoarece membrii casei Sale din secolele trecute au fost morți, când a venit „timpul sfârșitului” și Judecătorul, a fost împlinit timpul pentru învierea membrilor credincioși morți ai casei lui Dumnezeu și aceasta a fost necesar. Conform profeției învierea din starea morții în morminte a trebuit să aibă loc în „timpul sfârșitului” lumii și ale națiunilor sale; pentru că este scris: „Impărăția lumii a trecut în mâinile Domnului (lui Iehova) nostru și ale Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor... Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești. Neamurile se mâniașeră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de Numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul! Și Templul lui Dumnezeu, care este în cer, a fost deschis”. — Apoc. 11:15-19.

¹² În anul 1914 d. Chr., la începutul primului războiu mondial, națiunile au început să se mânia. Mai ales din timpul acela națiunile, și în mod bătaor la ochi cele ale creștinătății, au prăpădit pământul și l-au distrus. Deoarece timpul judecății se începe la

casa lui Dumnezeu, a venit timpul, când membrii ei morți „sfinți”, au trebuit înviați din morți la răsplata lor cerească. Națiunile mâniale n'au observat învierea lor, pentru că sunt înviați ca persoane spirituale, ca să fie unite cu Christos Isus în cerurile nevăzute. Ei sunt o parte a bisericii sau a trupului lui Christos, despre care citim: „Este sămănat trup firesc, și înviază trup duhovnicesc...; și ochii omenești nu pot vedea un trup spiritual. (1 Cor. 15:44) Timpul nostru este prin urmare „ziua aceea” în care Pavel și toți aceia, cari iubesc arătarea Domnului, primesc coroana dreptății, care este pregătită pentru ei. Aceasta este ziua, în care „templul lui Dumnezeu” din cer este deschis, pentru reprezentantul Său judecătoresc, Christos Isus, să vină în această casă, să-și ocupe scaunul de judecător și să înceapă judecata la casa lui Dumnezeu. În privința aceasta ni s'a prezis, că la venirea Sa în templu, „cei morți în Christos vor învia mai întâi”. — 1 Tes. 4:16.

¹³ Cu puțin timp înainte de propria Sa înviere, în anul 33 d. Chr., Christos Isus a venit în casa Tatălui Său la Ierusalim, în templu, și l-a curățit, prin aceea că a alungat pe înșelătorii religioși. Această curățire a avut loc la trei ani și jumătate după botezul Său și ungerea Sa cu spiritul, adică la 3 1/2 ani după toamna lui 29 d. Chr. O paralelă la aceasta ar fi venirea Sa promisă la templul spiritual al lui Dumnezeu, la trei ani și jumătate după toamna anului 1914 d. Chr., deoarece „timpul sfârșitului” s'a început după trecerea celor 2520 de ani ai timpurilor națiunilor și Christos Isus ca Regele uns al lui Iehova a fost pus pe tron în ceruri. Aceasta însemnează, că el ca judecătorul morților și viilor a venit în primăvara anului 1918 d. Chr. la templu, și toate evenimentele de atunci, atât cece s'a întâmplat în biserică, cât și cece s'a întâmplat în lume, confirmă exactitatea acestei concluziuni. Aceasta a fost prezis de mult timp de către profetul lui Iehova în Maleahi 3:1-4. Acesta a fost prin urmare timpul, când morții, conform timpului fixat de Dumnezeu, au început să învieze.

Inaintea scaunului de judecător al lui Christos

¹⁴ Având aceasta înaintea ochilor, apostolul a scris: „Suntem plini de încredere, și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul. De aceea ne și silim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Christos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Cor. 5:8-10) Christos Isus șade pe scaunul de judecător, după ce a ajuns în împărăția lui Dumnezeu pe tron, ceea ce a avut loc în anul 1914; și serviciul ca judecător este una dintre îndatoririle Sale regale. El este „Fiul lui David”, și prin urmare Moștenitorul legământului împărăției, pe care l-a încheiat Iehova Dumnezeu cu David, când a fost rege

¹¹ Pentru ce vino o astfel de zi, și pentru ce este atunci pentru creștinii o înviere?

¹² Pentru ce n'an putat vedea națiunile învierea lor?

¹³ Cui socotim timpul când Judecătorul a venit la templu?

¹⁴ Pentru ce officiază ca judecător, după ce a fost ridicat pe tron?

în Ierusalim. Una dintre îndatoririle Regelui David, când a constatat din aceea, ca să officieze ca judecător pentru națiunea lui Izrael, și despre el se raportează: „David a împărățit peste Izrael, și făcea judecată și dreptate la tot poporul lui” (2 Sam. 8:15). Când tânărul Solomon, la moartea tatălui său David a ajuns pe tronul lui Izrael, s'a rugat lui Dumnezeu și a zis: „Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău: Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr!” Solomon, prin prima sa sentință judecătorească scrisă ca judecător regal, a devenit celebru, așa că citim despre el: „Tot Israelul a auzit de hotărîrea pe care o rostise împăratul. Și s'au temut de împărat, căci au văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu era în el, ca să facă judecată”. — 1 Regi 3:9, 28.

¹⁵ (În mod potrivit, Christos Isus își începe activitatea ca judecător de asemenea, după ce (în anul 1914) a devenit Regele în oficiu al lui Dumnezeu. Apoi, când în anul 1918 vine la templu, El începe cu judecata casei lui Dumnezeu.) Cugetările apostolului sunt înșirate just, când vorbește de speranțele sale, că așteaptă coroana dreptății în ziua aceea, și zice lui Timotei: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Christos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa”: El leagă judecata cu împărăția și cu arătarea Judecătorului în templu. — 2 Tim. 4:1, 8.

¹⁶ (Christos Isus însuși a arătat, că judecarea a început la casa lui Dumnezeu, îndată ce a preluat activitățile împărăției. În parabole a ilustrat, cum începe judecata la aceia dintre servii Săi responsabili, cari, la venirea Sa în templu în anul 1918, trăiesc încă în trup pe pământ.) Una dintre aceste parabole, cea despre poli, a spus-o când a mers la Ierusalim, pentru că poporul a cugetat, că El va întemeia acum, la întâia Sa venire, împărăția lui Dumnezeu. Raportul spune: „Pe când ascultau ei aceste lucruri, Isus a mai spus o pildă, pentru că era aproape de Ierusalim, și ei credeau că Împărăția lui Dumnezeu are să se arate îndată (imediat). Deci a zis: Un om de neam mare s'a dus într'o țară depărtată, ca să-și ia o împărăție, și apoi să se întoarcă. A chemat zece din robii săi, le-a dat zece poli (de exemplu 10 lire sterline), și le-a zis: Puneți-i în negoț până mă voi întoarce.: Când s'a întors înapoi, după ce își luase împărăția, a spus să cheme pe robii aceia, cărora le dăduse banii, ca să vadă cât săștigase fiecare cu ei din negoț. Cel dintâi a venit, și i-a zis: Doamne, polul tău (1) a mai adus zece poli (10). El i-a zis: Bine, rob bun; fiindcă ai fost credincios în puține lucruri, primește cârmuirea a zece cetăți”. Luca 19:11-17.

¹⁷ (Aceasta dovedește, că împărăția n'a fost întemeiată la prima venire a lui Isus, și că judecata finală a servilor Săi, a urmașilor Săi, nu s'a început atunci, în primul secol, la „casa lui Dumnezeu”. Atunci însă a început să încredințeze urmașilor Săi consacrați de pe pământ comoara prețioasă a servi-

ciului evangheliei (polul, care a trebuit întrebuințat în negoț activ)) Și în timp ce acești credincioși consacrați în decursul secolelor și până la anul 1917 au intrat în rândurile urmașilor Săi, Christos Isus le-a încredințat polul simbolic, serviciul prețios al evangheliei Prin întrebuințarea acestui pol, fiecare își poate dovedi țelul și devotamentul față de Domnul și Regele Său, și anume până la timpul, când își termină cursul pământesc și în fine apare definitiv înaintea scaunului de judecată a lui Christos Isus, a Regelui și Judecătorului ridicat pe tron. Atunci, în primul secol, apostolul a zis cu privire la aceasta: „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru că aceasta putere nemai pomenită să fie dela Dumnezeu și nu dela noi”. (2 Cor. 4:7) Așa încredințază El, chiar și decând în anul 1914 a ajuns la împărăție și după aceea, în anul 1918, a venit ca judecător la templu, rămășiței fraților Săi consacrați ai casei lui Dumnezeu polul simbolic al intereselor împărăției. Toți membrii rămășiței trebuie „să facă negoț” cu acest pol sau să-l întrebuințeze în serviciul lui Dumnezeu, până când are loc moartea lor și cazul lor ajunge pentru deciziunea finală înaintea barelor lui Christos, a Judecătorului.

¹⁸ (Același lucru este ilustrat și învățat într'o parabolă asemănătoare a lui Isus despre talanți, pe care a intercalat-o în profeția Sa amănunțită despre semnele sfârșitului acestei lumi. (Că a cuprins-o în profeția Sa despre sfârșitul lumi, vorbește pentru faptul, că împlinirea părții din urmă a acestei parabole despre talanți cade în „vremea sfârșitului” a acestei lumi, adică în timpul dela 1914.) Isus a zis ucenicilor Săi: „Veghiați dar, căci nu știți ziua nici ceasul în care va veni Fiul omului. Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu un om, care, când era să plece într'o altă țară, a chemat pe robii săi, și le-a încredințat averea sa. Unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, și altuia unul: fiecăruia după puterea lui; și a plecat... După multă vreme, stăpânul robilor acelora s'a întors și le-a cerut socoteala. Cel ce primise cei cinci talanți, a venit, a adus alți cinci talanți, și a zis: Doamne mi-ai încredințat cinci talanți; iată că am câștigat cu ei alți cinci talanți. Stăpânul său ia zis: Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”. (Mat. 25:13-21). Aceasta este o altă dovadă, că judecata finală a bisericii are loc în „ziua aceea”, așa dar la mult timp după înălțarea sa într'o „țară depărtată”, în cer, și numai după ce devine un domnitor și vine într'o zi neanunțată dinainte și într'un ceas neanunțat dinainte, deci pe neașteptate la templu, ca să judece „casa lui Dumnezeu”.

¹⁹ (Unii servi credincioși au murit, înainte ca Isus să devină Rege și să vină în templu pentru judecată, dar ei și-au întrebuințat talanții lor prețioși sau polul lor credincios la înmulțirea intereselor împărăției. Acești servi au fost înviați și au ajuns firește înaintea Regelui lor domnitor și Judecătorului lor în templu. Invierea lor și împreunarea lor cu El au fost

15 Pentru ce a început cu judecarea casei lui Dumnezeu?

16 Cum a ilustrat Isus aceste evenimente cari au urmat una după alta?

17 Ce dovedește cea parabolă cu privire la împărăție, la judecată și la poli?

18 Ce arată parabola despre talanți cu privire la sfârșitul evenimentelor?

19 Ce se întâmplă apoi cu „morții” (cei ce-au murit) credincioși și cu „viii” credincioși?

semnul unei judecări executată asupra lor, și anume a unei judecări de aprobare. Prin „stăruință în bine” au căutat „slava, cinstea și nemurirea”, și acum au fost socotiți ca vrednici, să învieze la viață vecinică în unire nedespărțită cu Christos Isus în ceruri. (Rom. 2 : 7) Și au înviat cei dintâi; membrii rămășiței servilor Săi, cari mai trăiesc în trup, trebuie să rămână credincioși până la moarte, înainte de a putea avea parte la acea „întâia înviere” și să apară înaintea feței Sale. Ei trebuie să întrebuițeze mai departe sânguincios polul sau talanții serviciului prețios a împărăției, pentruca Iehova Dumnezeu să-i binecuvinteze cu înmulțirea lui, prin care primesc aprobarea Judecătorului lor Isus Christos. Acești membri ai rămășiței, cari dela venirea Sa în templu în anul 1918 trăiesc încă pe pământ, sunt adunați sub El, sub Cap, la o ceată de servi unită, care lucrează împreună, și în mod corespunzător sunt asemenați cu un corp de servi unit, care este credincios și înțelept.

²⁰ (Despre întrebarea, cum îi merge acestei rămășițe la sfârșitul lumii la venirea dintr'odată a lui Christos în templu, Isus a zis mai departe în parabola Sa despre sfârșitul lumii: „Cine este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său, peste ceata slugilor Sale (gospodăria Sa), ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea Lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile Sale). (Mat. 24: 45-47 Din această reiese clar; că membrii rămășiței, încă înainte de a-și termina calea pământească, primesc o anumită judecată dela Domnul în templu, prin faptul că-i păstrează în serviciul Său, deoarece îi găsește la împlinirea credințioasă a datoriilor lor în gospodăria lui Dumnezeu. (El face judecată servului rău, leneș, egoist, prin aceea că ia acestei clase talantul sau polul privilegiilor serviciului înăuntrul organizațiunii teocratice a lui Iehova și după aceea îl scoate din organizațiune, ca să fie condamnat cu lumea și să împartă starea ei a plânsului. — Mat. 24: 48-51; 25: 24-30; Luca 19: 20-26.)

²¹ Clasa „servului credincios și înțelept” primește acum, în timp ce umblă pe acest pământ în trup, o răsplată. Ea este pusă ca serv văzut, cu care Iehova Dumnezeu tratează prin Christos Isus și prin care, prin urmare, Dumnezeu și face lucrarea mărturiei împărăției pe pământ. Această clasă este făcută canalul Său văzut, și sub Christos Isus, Capul ei, ea primește „hrana la timp potrivit, toate adăvărurile împărăției, cum sunt descoperite din timp, pentruca să o împartă tuturor din casa fiilor lui Dumnezeu și să o transmită oamenilor de bine consacrați în toate națiunile acestei lumi. (Ps. 75:6-7; Luca 12:42-44) (Un anumit adevăr cumpătat nu trebuie trecut cu vederea: fiecare membru al acestei clase a servului credincios și înțelept” trebuie să fie credincios în administrarea polului sau talanților, cari îi sunt încredințați lui personal.) Fiecare trebuie să fie credincios până în moarte, pentru a rămânea un membru al acestei clase aprobate și ca să fie vrednic de o

înviere, care îl aduce în prezența măreată, majestoasă a Judecătorului în templul ceresc. Numai prin acest curs pot împiedeca ca să nu fie dați în rândurile clasei servului rău și leneși.

Judecata peste creștinătate

²² Această judecată la casa lui Dumnezeu în „vremea sfârșitului” este judecata, la care se referă Psalmul 50:3-6: Dumnezeu nostru vine și nu tace. Înaintea Lui merge un foc mistuitor, și împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său: Strângeți-Mi pe credincioșii (sfintii) Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă”. Creștinătatea, cu sutele sale de organizațiuni ale religiei, susține fărnice, a fi poporul lui Dumnezeu sau sfintii Lui. Ea trebuie deci să fie judecată, pentruca să se dovedească public, dacă formează poporul Său sfânt sau dacă la ea este vorba de o mincinoasă religioasă, fărnice.

²³ În judecată, care are loc din 1918, creștinătatea se dovedește ca o Sodomă și Gomoră putrezitoare. Ea este perechea modernă a bisericii Iudeilor, care a fost lepădată în primul secol. Următoarele cuvinte ale lui Isaia se potrivesc la ea: „Vai, neam păcătos, popor încărcat de fărâdelegi, sămânță de nelegiuți, copii stricați! Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel, l-au întors spatele. De nu ne-ar fi lăsat Domnul oștirilor o mică rămășiță (Martorii lui Iehova), am fi ajuns ca Sodoma, și ne-am fi asemănat cu Gomora. Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la Legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre, zice Domnul... Când vă întindeți mâinile, Imi întorc ochii dela voi; și ori cât de mult v'ați ruga, n'ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge (dela două războaie mondiale și dela altă vină de sânge)!” (Isa. 1:4, 9-11, 15). Neliniștită despre starea sa launtrică, creștinătatea strigă rugătoare după „mai multă religie”. În acelaș timp batjocorește vestea împărăției, cum este vestită de „prea mica rămășiță” a Martoriilor lui Iehova, prin faptul că aceasta proclamă, că numai în împărăția lui Dumnezeu guvernată de Christos există speranță pentru aceia, care doresc viață, pace și fericire. În decursul primului război mondial, creștinătatea a oprit lucrarea Martoriilor lui Iehova din mijlocul lor, într'un mod încât a arătat ca moartă; rezultatul acesteia a fost profetizat prin cuvintele: „Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se chiamă Sodoma”. (Apoc. 11:8) După sfârșitul primului război mondial, Iehova a adus pe martorii Săi iarăși la viață; dar până în ziua de astăzi luptă creștinătatea împotriva vestii lor a împărăției.

²⁴ În această vreme târzie, creștinătatea sau religia organizată, se mai aseamănă încă cu „curva cea mare”, „mama curvelor”, cum este descrisă în Apocalips 17.

20, 21 (a) Ce se întâmplă cu servul credincios, ce se întâmplă cu clasa servului necredincios? (b) Ce nu-i permis să treacă cu vederea membrii clasei „servului”?

22 Pentruce trebuie să fie judecată creștinătatea atunci deasemenea?

23 Despre ce n'a dovedit creștinătatea ca o pereche modernă?

24 Cum este reprezentată în Apocalips 17, și ce soartă o așteaptă?

În timp ce ea în această epocă a atomilor strălucește înaintea „împăraților pământului” și lasă pe aceștia să întrebuințeze organizațiunea ei a religiei pentru scopurile lor lumești necurate, creștinătatea se avântă în șeaua unui monstru cu multe capete format de oameni, adică a Organizațiunii Națiunilor Unite. Ea nu crede în împărăția lui Dumnezeu, cum o vestesc Martorii lui Iehova tuturor națiunilor, și nu are nicio dorință după ea; da, bucuros ar omori pe toți martorii aceștia, dacă Dumnezeu Cel Atotputernic ar permite aceasta. Ea este deja 'beată de sângele sfinților și de sângele martirilor lui Isus', dintre cari dela 1914 a omorât mulți. Apocalipsul spune despre împărăția pământului, cu care săvârșește curvie spirituală, ca să-și cumpere favorurile și ocrotirea lor: „Ei se vor război cu Mielul (Isus Christos): dar Mielul îi va birui, pentru că El, este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, cari sunt cu El, de asemenea îi va birui”. (Apoc. 17:6, 14) Ea nu voiește, ca Regele uns al lui Iehova să domnească peste ea, ci se dă pe partea dușmanilor Săi în această vreme a judecății, și de aceea judecata Judecătorului va fi executată asupra ei: „Cât despre vrăjmașii mei, cari n'au vrut să împărățesc eu peste ei, aduceți-i încoace, și tăiați-i înaintea mea”. (Luca 19:27) Prin urmare, în acest timp de încercare, se arată public, că ea nu este poporul sfânt al lui Dumnezeu, și ea va trebui să sufere soarta Sodomei și a Gomorei, prăpăd de foc.

²⁵ Această lume, care stă sub conducerea politică, comercială și religioasă a creștinătății, va fi tot așa de puțin cruțată de Iehova Dumnezeu, de Marele Judecător, ca și lumea veche a zilelor lui Noe, sau cum a fost cruțată Sodoma și Gomora. Că această lume va avea cu siguranță această soartă, reiese din cuvintele apostolului din 2 Petru 2:4-9: „Căci dacă n'a cruțat Dumnezeu... lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimes popoul peste o lume de nelegiuți; dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă (cui?) celor ce vor trăi în nelegiuire, și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați... Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății”. (Vezi și Iuda 7) Tăgădui-va vreun cercetător serios al Bibliei, că

²⁵ Cum arată Petru, că această lume suferă cu siguranță nimicire?

dela anul 1918 ne aflăm în ziua judecății națiunilor? Când a existat un timp pentru creștinătate, când a fost datoare să dea mai multă socoteală lui Dumnezeu, „Judecătorului întregului pământ”? Dumnezeu Cel Atotputernic a lăsat pe națiunile creștine numai pe dinafară ale „creștinătății” să existe până în această zi a judecății; căci pentru această zi le-a păstrat, ca să le pedepsească cu nimicire în sfârșitul final al acestei lumi.

²⁶ Dar întocmai ca în cazul lui Noe și Lot, Iehova Dumnezeu a păzit credincios pe ceata Sa mică de martori. El îi va salva în această vreme critică a ispitirii mondiale și îi va trece vii prin sfârșitul catastrofal al acestei lumi și îi va duce dincolo în lumea nouă viitoare, veșnică, dreaptă. Ochii lor sunt îmbucurați prin vederea a ceea, ce a văzut bătrânul apostol Ioan cu ajutorul îngerului lui Dumnezeu în simbol. El scrie: „Apoi unul din cei șapte îngeri, cari țineau cele 7 potire, a venit de a vorbit cu mine, și mi-a zis: Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape (le) mari. Cu ea au curvit împărății pământului s'au îmbăt de vinul curviei ei... Cele zece coarne, pe cari le-au văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc”. Atunci stăpânitorii lumii, cari formează alianța mondială, care a fost stăpânită mult timp de religia organizată, vor fi biruți împreună cu liga lor mondială prin Regele și Judecătorul lui Iehova, pentru că „El judecă și se luptă cu dreptate”. — Apoc. 17:1, 2, 16; 19:11.

²⁷ Iehova Dumnezeu face ca să meargă provocarea Sa către națiuni: să meargă în șesul opoziției împotriva împărăției Sale, unde își va executa judecata dreaptă asupra lor, când zice: „Vestiți aceste lucrări printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe vitejii! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război... Să se scoale neamurile, și să se suie, în valea lui Iosafat (numele înseamnă: 'Iehova este Judecător') Căci acolo voi șede să judec toate neamurile de primprejur... Căci mare este răutatea lor!” (Ioel 3:9-13) Ei nu vor părăsi niciodată mai mult această vale, vii. Va însemna sfârșitul lumii lor în nimicirea totală și supremația universală a lui Iehova va fi îndreptățită prin Regele Său, prin care poartă război și își execută judecata asupra tuturor potrivnicilor.

Watchtower 1 Iulie 1947.

²⁶ Ce va fi de martorii lui Dumnezeu, și ce vor vedea ei?
²⁷ Ce se va întâmpla conform profeteției în „valea lui Iosafat”?

CERCETARE JUDECATOREASCA A CELOR VII ȘI A CELOR MORȚI

ÎN TIMP CE națiunile sunt strânse la lupta hotărâtoare pentru stăpânirea mondială în valea simbolică a lui Iosafat, un alt proces de judecată este

în curs. „Rămășița mică” a fraților lui Christos, a casei lui Dumnezeu, vestește pe întreg pământul locuit vestea mântuirii, care vine prin împărăția lui Dumnezeu. Aceasta se face pentru o mărturie pentru

¹ Care alt proces al judecății este acum în curs, și pentru ce?

toate națiunile. (Mat. 24:14). Cine va primi mărturia și va proceda corespunzător? Cei ce se lasă învățați și conduși și sunt inofensivi ca oile, aceia o vor face, indiferent că la ce popor aparțin. Ultima parabolă a lui Isus în profeția Sa despre sfârșitul lumii, ilustrează acest fapt plin de mângâiere. De asemenea în această parabolă, Isus subliniază adevărul, că El în serviciul Său ca Rege este activ și ca judecător. După împărăția lui Dumnezeu este întemeiată, vine prin urmare Christos Isus, Regele înălțat pe tron, la templu, ca să judece atât pe cei vii cât și pe cei morți. Să se observe cuvintele: „Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții (pe persoanele tuturor acestor națiuni) cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui”. În acest timp de încercare se va hotărî, că cine sunt „oile” și cine sunt „caprele”. — Mat. 23:31—33.

² Acesta nu este acelaș proces de judecată, cum este ilustrat în Apoc. 20:11—15. Cei despărțiți în „oi” și „capre” nu sunt persoanele singuratică, cari sunt aduse din inconștiența și inactivitatea stării unei morți în mare sau în iad (groapă). Sunt popoarele națiunilor, cari trăiesc în zilele dela 1918, în timpul, de când Regele a venit la templu. Ei sunt cuprinși în expresiunea „cei vii” sau „viii”, despre cari Sfânta Scriptură spune, că El îi va judeca împreună cu cei „morți” la arătarea Sa în împărăția Sa. Timpul este timpul împărăției, pentru că Regele zice aceluia, cari se dovedesc ca „oi”: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Impărăția, care v’a fost pregătită dela întemeierea lumii”. (Mat. 25:34). Aceste „oi” nu moștenesc un loc pe tronul ceresc lângă Christos Isus. Ei nu sunt membri ai „casei lui Dumnezeu”, ai fraților spirituali ai Regelui. Ei vor fi copiii lui Christos Isus, ai „Tatălui Vecinic”. — Isa. 9:6.

³ „Oile” sunt aceia, cari fac bine fraților Regelui, prin faptul că le dau de mâncare, le dau haine sau locuință, când sunt bolnavi îi sprijinesc sau îi ajută când sunt arestați sau sunt în închisoare, pentru că propovăduiesc vestea bună a împărăției. Ei nu aparțin la rămășița fraților Regelui, pentru că după ce au făcut lucrurile bune amintite, ei mărturisesc, că n’au știut, că au făcut toate acestea Regelui. Pentru că s’au manifestat astfel în favoarea împărăției lui Dumnezeu guvernată de Christos, și pentru că sprijinesc activ pe rămășița fraților Săi și lucrează activ împreună cu El, prin faptul că ajută la înmulțirea intereselor împărăției între greutăți și opoziție, Regele îi socotește vrednici să primească binecuvântări vecinice pe pământ în lumea nouă și sub împărăția cerului. — Mat. 25:35—40.

⁴ Cei ce se dovedesc ca „capre” sunt deasemenea cuprinși în expresia „cei vii” sau „viii”, pe cari Regele îi judecă după 1918, după timpul venirii Sale la templu. Condamnând Regele pe cei ce stau la stânga Sa, zice: „Duceți-vă dela Mine, blestemaților, în focul cel vecinic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor

lui” (Mat. 25:41). Deoarece aceștia sunt osândiți cu lumea, la care aparține și Satan Diavolul și îngerii săi demoni, Christos Isus, Regele, nu-i va păzi așa în focul vecinic, cum a păzit Dumnezeu pe cei trei evrei credincioși în cuptorul de foc al lui Nebucadnetar în Babilon. El îi va nimici pentru vecie, întocmai cum puternicii slujbași ai oștirii, care au aruncat pe cei trei evrei în cuptorul aprins, au pierit în focul aceluia cuptor din timpul vechiu. (Dan. 3:20—27) „Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe cei răi”. (Ps. 145:20) Mărturia nefavorabilă, care osândește pe „capre” descoperă, că ei n’au iubit împărăția lui Dumnezeu și n’au sprijinit-o. Firește că „caprele” vor urla înaintea Regelui, că ele n’au știut, că nu l-au dat ajutor, prin faptul că n’au sprijinit pe rămășița fraților Săi din casa lui Dumnezeu, cari au lucrat ca trimișii împărăției lui Dumnezeu pe pământ și au propovăduit-o. Dacă ei ar fi iubit întădever pe Regele, pe care oamenii nu-L pot vedea, atunci ar fi iubit și vestea împărăției Sale și pe frații Săi, pe cari oamenii îi pot vedea și auzi. (1 Ioan 4:20, 21; Mat. 10:40—42) De aceea zice Regele celor blestemați: Adevărat vă spun că, oridecâteori n’ați făcut aceste lucruri unuia dintr’acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut. — Mat. 25:45.

⁵ „Caprele” nu moștenesc, sub împărăția cerurilor, în lumea nouă, binecuvântări pământești. După cum stă scris: „Și aceștia vor merge în pedeapsa (kólasis) vecinică, iar cei neprihăniți vor merge în viața vecinică”. (Mat. 25:46) Pedeapsa care ține vecinic pentru „capre”, este nimicirea vecinică, tăierea completă dela orice viață, în contrast cu „viața vecinică”, pe care o moștenesc „oile” în lumea nouă. Din acest motiv citim în *The Emphatic Diaglott* (engl.) aici: „Și aceștia merg în curmarea eonică (kólasis); dar cei dreپți în viața eonică”. Aceasta este în armonie cu cuvintele din 2 Petru 2:9: „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți (curmați kolázo) în ziua judecării”. Prin urmare, „caprele” nu vor rămâne în viață după sfârșitul acestei lumi, cum a trăit de pildă Noe și familia sa sfârșitul provocat de apă al lumii vechi, sau cum a durat Lot peste sfârșitul de foc al Sodomei și Gomorei. La sfârșitul acestei lumi, în războiul zilei acelei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, vor fi nimiciți ca nelegiuți cu părțile nevăzute și văzute ale organizațiunii mondiale a Diavolului. Cu privire la aceasta apostolul Petru scrie: „Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin acelaș Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată și de piere a oamenilor nelegiuți. Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de de ani, și o mie de ani sunt ca o zi”. (2 Pet. 3:7, 8). Pământul nostru literal, creațiunea bună a Domnului, va dura peste nimicirea de foc, care va bubui cu furie de jur împrejurul lui, pentru că lumea lui Satan a demonilor și a oamenilor nelegiuți să fie mistuită.

Ziua de o mie de ani a încercării

⁶ Prin nimicirea cerului demonic al lui Satan și a

2, 3 Pentru ce este acesta deosebit de judecata din Apocalips 2:11-15?
(b) Cine sunt „oile”, și cum sunt răsplătiți?

4, 5 (a) Cari dovezi vădite osândesc pe clasa caprelor? (b) Ce este pedeapsa lor, și pentru ce este vecinică?

6 Când se începe ziua de o mie de ani a încercării, și la cine se referă?

organizațiunii stricate pământească, la sfârșitul judecării națiunilor, Satan Diavolul va fi legat pentru o mie de ani. (Apoc. 19:19—21; 20:3). Apoi urmează o zi de o mie de ani de încercare, care va primi și pe cei morți. Vedenia profetică despre aceasta se găsește în Apocalips 20:11—15 în cuvintele: „Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Celce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui, și nu s'a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților (starea de ascundere a celor îngropați în pământ) au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n'a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc”.

7 Acela care șade pe tronul cel mare, al cărui alb fără pată simbolizează curățenie și dreptate, este Iehova Dumnezeu. (Apoc. 20:12). În acest timp al judecării El este reprezentat prin Fiul Său uns Christos Isus, ridicat pe tron. Despre aceasta nimeni să nu se mire. De mult timp a zis Isus despre aceasta: „Căci, după cum Tatăl are viață în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viață în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al omului. Nu vă mirați de lucrul acesta; pentrucă vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Ceice au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată. Eu nu pot face nimic dela Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentrucă nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimes”. — Ioan 5:26—30.

8 Să ne întoarcem acum la examinarea Apocalipsului 20:11—15: Morții, care vorbind figurativ, vin afară din mare; din moarte și din hades (sau din starea de a fi îngropat), nu cuprind pe cei 144.000 de membrii ai „Casei lui Dumnezeu”, frații spirituali ai lui Christos Isus, ai Capului. Isus a spus despre aceștia urmașilor Săi consacrați: „Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Celce M'a trimes, are viață vecinică, și nu vine la judecată, (în osândă, B. engl.), ci a trecut din moarte la viață. Adevărat, adevărat vă spun, că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și ceice-l vor asculta, vor învia”. (Ioan 5:24, 25) Acești creștini credincioși nu stat odată cu ceilalți din omenirea păcătoasă sub osândă morții; însă evanghelia împărăției le-a fost propovăduită, și ei au crezut în Iehova Dumnezeu și în Regele Său: Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită. Evanghelia și celorlalți morți, pentrucă să fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu, în duh”. (1 Pet. 4:6). Și apostolul Ioan scrie onora ca aceștia: „nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea. Noi știm că am trecut din moarte la

vieță, pentrucă iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său (adică lumea, care urăște pe frații lui Christos). Cine nu iubește pe fratele său, rămâne la moarte”. (1 Ioan 3:13, 14) Ioan arată mai departe în Apocalips 20:4—6, că aceștia au parte de „întâia înviere”, care este premergătoare învierii omenirii moarte în general, și că ei, la începutul zilei de judecată de o mie de ani, ajung cu Christos Isus pe tron și primesc privilegiul și puterea să judece, cu El împreună, ca judecătorul principal. — 1 Cor. 6:2, 3.

9 Afară de acești frați credincioși ai lui Christos, cari trăiesc cu El și domnesc o mie de ani cu El, vor ieși din morminte și alții „la o înviere a morții”. există unii consacrați lui Dumnezeu, care au trăit înainte de moartea lui Christos și înainte de învierea Sa și din cauza credinței și devotamentului lor față de Dumnezeu au îndurat suferințe „ca să dobândească o înviere mai bună”. Prin aceasta înțelegem pe credincioșii dela Abel până la Ioan Botezătorul. (Evr. 11:35) Afară de aceștia există oameni de bine întocmai ca „oile”, cari în acest „timp al sfârșitului” și prin urmare în decursul judecării prezente a națiunilor, au pășit în față. Ei au arătat o credință ca acei oameni din timpul vechiu. Unii însă au murit, și unii vor muri încă ca credincioși, înainte ca această lume să-și ajungă sfârșitul de foc în marea bătălie a lui Iehova, care va îndreptăți supremația Sa. Aceste „oi” din timpul modern, precum și credincioșii din timpul vechiu, vor fi aduși la o „înviere pe pământ, pentru viață” pe pământ. Indată ce ies din morminte vor păși pe calea vieții vecinice, și Regele nu va avea nimic împotriva lor, întocmai cum nu va avea nimic împotriva „oilor”, cari rămân în viață după războiul, în care se sfârșește această lume. Totuși trebuie să treacă printr'o ultimă încercare, și anume când Satan Diavolul va fi slobozit pentru puțină vreme ca să încerce pe aceia, cari trăiesc sub împărăție, pe pământ.

„Vor învia pentru judecată”

10 Pentru ceilalți oameni cari au murit, cari ies din morminte sau din mare și din hades, s'a mai prevăzut o ocazie, să audă glasul Fiului omului, a Judecătorului, și să iasă... pentru învierea osândirii”. (Storr). Aceasta este așa, pentrucă ei în viața aceasta „au făcut răul” și niciodată n'au avut parte de favoarea lui Dumnezeu, pentrucă ar fi arătat față de El credință și ascultare. Vechiul cuvânt englez „damnation” (osândire) este vechiu, pentrucă traducerea King James, unde apare, a fost publicată în anul 1611. Traducerile moderne nu mai traduc cuvântul original grecesc (krisis) în Ioan 5:29 cu „osândire” (cu excepția traducerii catolice a lui Storr), ci cu „judecată”, și ele vorbesc de „înviere pentru judecată”. „Caprele” blestemate ale prezentei „vremi a sfârșitului” nu vor ieși afară în această „înviere a judecării”. Pentruce nu? Pentrucă Regele și Judecătorul la nimicirea întregii clase a „caprelor” în timpul războiului lui Iehova, în care lumea prezentă va fi distrusă, îi predă focului distrugerii, „care a fost pregătit diavolului și ingerilor

7 Cine șade pe tron alb și cine judecă pentru El.

8 Pentruce nu este cuprinsă biserica în judecata celor morți?

9 Cine în afară de ei va ieși la o „înviere pentru viață”?

10 Cine iese afară la „învierea osândirii”? Oare „caprele”?

lui", și ei merg prin urmare în curmarea vecinică (dela toată viața). La moarte merg în „iazul de foc „simbolic, adică în „moartea a doua“, din care nu există răscumpărare prin Christos Isus, pentru că El a murit numai odată. — Apoc. 20:14, 15; Evr. 9:28.

¹¹ Prin „învierea judecării“ sau vor învia pentru judecată nu se înțelege, că cei păstrați pentru aceasta sunt osândiți sau condamnați imediat dela început, și că nu vor avea ocazie a vieții în decursul domniei de o mie de ani a lui Christos. Există o deosebire între „judecată“ și „osândire“. Dovedind aceasta, a zis Isus: „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta“. Și apostolul Pavel scrie: „Așa dar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți desvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci același lucruri“. — Luca 6:37; Rom. 2:1.

¹² Deosebirea dintre judecată și osândire arată, că „ziua judecării“ nu trebuie să fie neapărat pentru toți o zi a osândirii, și judecata, care este amintită în expresiunea „învierea judecării“, nu înseamnă în mod necesar „judecata gheenei“, de care cărturarii și fariseii fățarnici ai zilelor lui Isus numai cu greu au putut scăpa. Isus le-a zis atunci: „Șerpi, pui de de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei“? El însă nu va spune aceasta aceloră, cari ies afară din morminte la „învierea judecării“. (Mat. 23:35). Dacă ar avea aceasta de făcut, atunci pentru ce să-i scoată la iveală, dacă gheena este același lucru ca și „iazul de foc“ simbolic sau „moartea a doua“? Cărturarii și fariseii de atunci, cari n'au scăpat de judecata gheenei în timpul când națiunea lor a fost judecată, la moarte nu au ajuns în somnul groapei, ca să aștepte acolo o înviere, ci au fost nimiciti pentru totdeauna. Ei nu aparțin la acei morți, cari sunt „în morminte“ sau în locurile de amintire, cari trebuie să audă glasul Fiului omului și să iasă afară.

¹³ Deoarece Isus Christos a venit, ca „să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți“, „toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și (printr'o înviere) vor ieși afară din ele“. În conformitate cu aceasta a spus Pavel, că „va fi o înviere a morților, atât a celor drepti cât și a celor nedrepti“. (Mat. 20:28; Fapte 24:15). Cei nedrepti sunt aceia, cari ies afară la învierea judecării, ca „să fie judecați după cele ce erau scrise în cărți, după faptele lor“. „Lucrurile scrise în cărți“ nu înseamnă însemnările despre viața lor întregă trecută, nedreaptă și despre tot răul, pe care l-au făcut, înainte de a muri și a cădea în groapă. Firește o astfel de viață rea și ceea ce se face astăzi rău va avea urmări nefavorabile în ziua judecării de o mie de ani pentru ei, pentru că în înviere vor fi aceeași personalitate. Însă aceste lucruri sunt în trecut, întocmai după cum viața unui creștin, înainte de a primi pe Christos și de a se consacra lui Dumnezeu, este un lucru al trecutului; și jertfa de răscumpărare a lui Christos acopere toate acestea. Prin urmare viitorul este acela, care contează pentru ei.

¹⁴ „Prețul de răscumpărare pentru mulți“ deschide calea înapoi la viața vecinică, perfectă omenească pentru aceia, cari ies afară în învierea pentru judecată. Numai atunci sub stăpânirea de o mie de ani a lui Christos, a Judecătorului, vor fi încercați, ca să se dovedească vrednici de o sentință, care sună în favoarea lor pentru viața vecinică. Cum va suna judecata în cazul lor, depinde de lucrările lor, nu de lucrările din trecut, când Satan și demonii lui erau slobozi, ci de lucrările, pe cari le fac de atunci înainte, sub împărăția dreaptă. Dacă faptele lor sunt în armonie cu ceea ce este scris în cărți, atunci sentința judecătorească rostită asupra lor îi va îndreptăți la viața vecinică pe un pământ al paradisului. Cărțile nu sunt prin urmare cărți cu însemnări personale, ci sunt cărțile lui Dumnezeu, în care este explicată voința lui Dumnezeu cu privire la omenire în decursul stăpânirii împărăției. Aceste lucruri din legea lui Dumnezeu sunt vrednice să fie citite și publicate, și prin aceste lucruri, pe cari le face cunoscut Judecătorul Isus Christos pentru îndreptarea pe cale a tuturor oamenilor, ei vor putea cunoaște acea dreptate, care duce la viața vecinică. Aceste cărți simbolizează fără îndoială ceva, ce vine adăugat la actuala „Biblie“ sau la „Sfânta Scriptură“. — Isa. 2:2-4.

'Scriși în cartea vieții'

¹⁵ „Cartea vieții“ este încă ceva altceva. Ea simbolizează însemnările ce nu pot fi șterse ale lui Dumnezeu despre aceia, cari sunt socotiți vrednici de viață vecinică pe pământul făcut perfect al lumii noi a dreptății. Despre cei nimiciti nu vor fi păstrate însemnări: Pomenirea celui neprihănit este binecuvântată, dar numele celor răi putrezește“ (Prov. 10:7) Că numele unei persoane este scris în cea carte a vieții, depinde de faptele sale, adică de aceea, dacă acestea se fac în împlinirea voinței divine și sunt aprobate de Judecătorul și Regele Său. În decursul domniei Sale de o mie de ani, aceloră, cari ies afară din morminte ca minori, li se va oferi ocazia, să crească mari, până când vor ajunge vârsta răspunderii, și Regele și Judecătorul le va acorda orice ocazie favorabilă, orice avantaj, pentru a-i crește în învățatura și muștrarea Domnului conform cărților, cari se vor deschide atunci. Într'adevăr, învățatura în căile Domnului va umplea pământul și va fi accesibilă pentru toți, pentru tânăr și bătrân. Nimeni nu va fi osândit dinainte sau va fi făcut răspunzător pentru păcatele cu voința ale părinților săi de acum, ale urmașilor săi, sau ale altor rude după trup.

¹⁶ Atunci se va aplica regula lui Dumnezeu a Domnului: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri“. (Ezech. 18 4, 20). Și ocaziile favorabile de a învăța, de a face ce este drept și de a te dovedi ca vrednic pentru viață, vor corespunde cu ceea ce este scris în Isaia 65:20: „Niciun copilăș nu va muri atunci în copilăria sa, nici vreun om bătrân, care să nu-și fi

11 Înseamnă judecata osândire dela început?

12 Pentru ce nu va însemna pentru toți o „judecată a gheenei“?

13, 14 (b) În urma cărei înfrizări ies afară „cei nedrepti“? (b) După ce sunt judecați, și poartă?

15 Ce ajutor se va da pentru ca cineva să poată fi scris în „cartea vieții“?

16 Pentru ce pot trăi unii veșnic; pentru ce alții nu?

ajuns anii vieții; căci cel ce moare ca cel mai tânăr trăiește o sută de ani; cineva, care moare sub o sută de ani, trebuie să a fost blestemat de Dumnezeu". (Moffatt). Cine întrebunțează ocaziile de a învăța dreptatea și de a fi ridicat la perfecțiune omenească în chipul și asemănarea lui Dumnezeu, poate trăi vecinic în lumea nouă, deoarece această lume este o lume fără sfârșit. Pe aceia însă, cari din cauza stăruinței lor în neascultare cu voința, vor fi blestemați de Dumnezeu, îi așteaptă nimicirea, după ce și-au avut ocazia deplină.

¹⁷ La sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, Judecătorul va scrie numele acelor în cartea vieții, cari sunt socotiți vrednici de viața vecinică în lumea nouă. În acel timp, toți de pe pământ ajung într-o încercare definitivă, hotărâre a neprihănirii lor și a credincioșiei lor de neclintit față de Domnitorul universului, Iehova Dumnezeu. Această încercare se face prin aceea, că Satan, Diavolul, când trec cei o mie de ani, este slobozit „pentru puțină vreme”. Satan va fi eliberat pentru un scurt timp din închisoarea sa și va întrebunța liber atea această ca să amăgească pe cât mai mulți posibil. (Apoc. 20:7—10). Chestiunea de discuție vecinică cu privire la supremația lui Iehova se va ridica atunci și înaintea omnirii ca chestiunea de discuție principală, și toți de pe pământ trebuie să se supună acestei încercări definitive, adică credincioșii din vechime, „oile” din „vremea sfârșitului” și toți acela, cari sunt cuprinși în „învierea pentru judecată”. Cine cedează atunci în egoismul artei de a amăgi a Diavolului și se răscioală împotriva aceea, ca să fie predat de către Christos supremației universale, vecinice a lui Iehova, va fi osândit și va fi condamnat la nimicire care nu se sfârșește niciodată. Hotărârea scrisă și menționată în profeția celui mai înalt Judecător sună: „Oricine n'a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat

în iazul de foc”. (Apoc. 20:15). Satan Diavolul, care-i seduce la această cale răzvrătoare, va suferi aceeași soartă ca și ei.

¹⁸ Toți oamenii vii, cari prin puterea vindecătoare și sprijinoare a Judecătorului, vor fi ridicați la perfecțiunea omenească în decursul celor o mie de ani, sunt atunci în stare să se împotrivescă amăgirii Diavolului și să aducă lui Dumnezeu Celui Prea Înalt ascultare perfectă și credincioșie fără pată. Toți, cari în decursul timpului scurt, când Diavolul este deslegat, lucrează cu voința și din iubire așa, vor ține deci tare la neprihănirea lor față de Dumnezeu și nu se vor clinti nici o iotă dela credincioșia lor de supuși față de El. La început, la sfârșit și până în timpul fără sfârșit al vecinicii, ei vor sprijini suveranitatea Sa universală. Dacă stau în picioare în această probă a desăvârșirii lor și astfel se dovedesc ca perfecți în ascultarea lor față de Dumnezeu, Judecătorul cel mai înalt îi va îndreptăți la viața vecinică, prin faptul că declară că în ochii Săi sfinți sunt drepti. (Rom. 8:33) Atunci, împreună Judecătorul Său, Christos Isus, va scrie numele lor bun în „cartea vieții, și aceasta însemnează că primesc dreptul prețios la viața omenească vecinică perfectă în paradisul pământesc. Atunci suveranitatea universală a lui Iehova peste acest pământ va fi îndreptățită și nu va mai fi niciodată atinsă sau întreruptă.

¹⁹ Prin aceea, că Christos Isus, Fiul iubit al lui Dumnezeu, își îndeplinește credincios slujba ca Rege și Judecător, la sfârșitul zilei de judecată de o mie de ani, numele și supremația lui Iehova vor fi îndreptățite pentru totdeauna în cer și pe pământ. „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni! Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui Nume! Tot pământul să se umplă de slava Lui! Amin! Amin!” — Ps. 72:18, 19.

Watchtower din 1 Iulie 1947

¹⁷ Când se vor scrie numele în cartea vieții și pentru ce?

¹⁸ Când îi va îndreptăți cel mai înalt Judecător și în ce scop?
¹⁹ Prin ce va fi îndreptățit astfel Iehova și unde?

VESELIE NEINGREUNATA IN AUSTRALIA

(Urmare din Nr. 18)

REZOLUȚIUNE

NOI, martorii lui Iehova din Australia, cari ne-am strâns laolaltă, ne folosim de această ocazie cu prilejul vizitel preșdintelui lui Watch Tower Bible and Tract Society, spre a da împreună mărturie despre mila lui Dumnezeu, Iehova, prin Isus Christos. Mila Sa este ceva pentru care trebuie laudat; și plini de mulțumire recunoaștem, că în urma milei Sale, rămășița devotată a lui Dumnezeu a unșilor și însoțitorii lor de bine au fost păziți dela anul 1918 d. Chr. până în această lună Martie 1947. În decursul acestui timp al faveorii Sale deosebite, Dumnezeu

ne-a dat descoperiri minunate ale adevărului despre scopul Său, numele Său și supremația Sa universală; El ne-a descoperit împărăția Sa sub Isus Christos ca singura speranță pentru toți oamenii de bine. Afară de aceste fulgere luminătoare ale adevărului, El ne-a învrednicit și cu privilegiul de a resfrânge lumina împărăției asupra cetelor mari de oameni, cari șed în întunecarea acestei vremi a sfârșitului acestei lumi.

Pe lângă mila Sa plină de iubire, pe care ne-a arătat-o Iehova, El ne-a cruțat prin Regele Său Isus Christos în lupta cea mai uriașă, care s'a dat vreo-

dată pe acest pământ, în al doilea război mondial, și ne-a trecut sigur prin el. Noi numai așa putem înțelege aceasta, că s'a făcut într'un scop deosebit, pentruca să fim înțelepți și să-i îmbucurăm acum inima prin serviciu credincios, pentruca să nu cadă ocară asupra numelui Său, ci ca El să aibă în noi ceva, prin care să dea răspuns acelora, cari îl ocărăsc. În timp ce intrăm în acest timp de după război, recunoaștem, că noi vestitorii împărăției din Australia, suntem mai puțini la număr decât înainte cu șapte ani. Pentrucă noi cu mâni și inimi curate să putem lua privilegiile serviciului binecuvântate ale timpului de după război, de cari se bucură frații noștri în toate celelalte țări, noi nu voim să împingem dela noi o răspundere cuvenită pentru această micșorare în numărul vestitorilor împărăției lui Dumnezeu și în vestirea mesajului împărăției.

Deaceea noi voim acum pentruca să nu fie legate de noi greșeli ascunse — să recunoaștem înaintea lui Iehova Dumnezeu și înaintea Regelui Isus Christos, că noi în decursul războiului al doilea mondial ne-am întins mâinile în diferite feluri după nedreptatea acestei lumi purtătoare de război. Noi am întrebuințat mai multe proprietăți ale poporului consacrat al lui Dumnezeu la ceva, ce recunoaștem acum ca o parte a străduințelor de război și ale propagandei de război și prin aceasta noi am călcat adevărata neutralitate a tuturor urmașilor pe urmele lui Christos Isus, cari deși sînt în lume, dar nu-i permis să fie o parte a ei. După cum ni se arată aceasta acum nouă cu totul clar, binecuvântarea lui Iehova nu s'a odihnit asupra acesteia. A adus ocară pe numele Său și a dus la înțelegeri greșite cu privire la cauza Sa și a neliniștit și slăbit pe frați. Noi nu voim să împingem vina pentru această atitudine pe o singură persoană sau pe mai multe persoane, ci voim să recunoaștem smerit, că noi suntem împreună răspunzători pentru acest lucru aici, în Australia.

PENTRU ACEEA noi Martorii lui Iehova pe acest continent mare, recunoaștem prin aceasta păcatele și greșelile noastre în mod public și împreună înaintea lui Dumnezeu și-L rugăm de iertare și milă prin Isus Christos, pentruca să ne șteargă călcările noastre. În încrederea că El ne va întoarce favoarea Sa în mod îndurător, ne facem cunoscut scopul de a umbla mai cu băgare de seamă în acest timp de după război, prin faptul că ne întoarcem dela orice lucru lămurit și pe viitor căutăm să păstrăm neprihănirea noastră nepătată de lume.

Cu devotament neîmpărțit, ne vom asocia de acum încolo la frați noștri credincioși de pe întreg pământul și vom vesti evanghelia împărăției conform însărcinării date nouă de Dumnezeu în încrederea că Iehova Dumnezeu ne va da toate lucrurile materiale de cari avem lipsă în serviciul Său. Prin îndurarea Sa noi vom îndeplini prin Isus Christos datoria noastră aici în Australia, proclamând atât public cât și din casă în casă: „Lăudați pe Iehova toate națiunile!” — Psalm 117:1.

În timp ce a fost citită această rezoluțiune la mulți, multora le-au dat lacrimile în ochi. Chiar și bărbații au plâns, nu din durere, ci de bucurie pentrucă aici au văzut în sfârșit o ocazie să roage pe Domnul împreună pentru iertarea păcatelor lor. Ei

au fost fericiți să mărturisească nedreptatea lor în public, înaintea fraților lor și, mai ales, înaintea Domnului.

În cele șase adunări ținute acolo au fost prezenți în total 4726 de frați și oameni de bine. Rezoluțiunea a fost primită în fiecare loc cu unanimitate, și după aceea a stăpânit mare bucurie; pentrucă inimile fraților au fost înveselite prin speranța de a primi în viitor binecuvântarea lui Iehova. Această procedare a părut a fi singurul lucru, care s'a putut face, singurul pas just, care a trebuit făcut înaintea Domnului; căci aici în Australia a stăpânit o stare asemănătoare cum a existat mai demult în Izrael. După ce rezoluțiunea a fost adoptată, fratele Knorr a rezumat chestiunea și a arătat pe scurt fapta lui Acan și faptul că favoarea Domnului în timpul vechiu s'a întors dela poporului Său, pentrucă Acan a păcătuit și și-a întins mâna în mod egoist după sicli de argint, în loc să asculte de porunca Domnului. Când, mai târziu, acest păcat a lui Acan a fost măturat din tabără, a venit din nou binecuvântarea Domnului asupra izraeliților, și ei au câștigat lupta dela ei.

Acuma se poate presupune că lucrarea în Australia va progresa bine; și deoarece frații din întreaga țară s'au rugat Domnului pentru milă și iertare pentru această nedreptate, Domnul îi va ierta și va fi ce să curgă binecuvântarea Sa peste ei. El îi va conduce și călăuzi; pentrucă aici în Australia este acum o organizațiune curată, care este consacrată pe deplin Domnului și caută să facă voia Sa. Niciodată să nu se întoarcă iarăși la nebulie sau să-și întindă mâna spre nedreptate. — Ps. 125:3.

Timpul încercării între frații australieni a adus ceva flegăreală cu sine, precum și bănuțeli sau lipsă de încredere între frați, ceea ce nu a contribuit la înaintarea serviciului teocratic. După vorbirea fratelui Knorr a urmat, seara, o conferință a fratelui Henschel despre tema „Limba, întrebuințarea ei greșită și întrebuințarea ei bună”, și frații au găsit aceste explicații bine aduse și potrivite și le au apreciat foarte mult. (Articolul a apărut în *Turnul de veghere*). Afară de această explicare vorbitorul a dat exemple potrivite cu timpul, cum a fost întrebuințată limba bine de către frații noștri din Europa și de ce binecuvântări au avut parte prin întrebuințarea justă a limbii. Înștiințarea a fost primită cu mulțumire de către frații prezenți. Ei nu voiesc să scoată vorbe, ci voiesc să lucreze în interesul unirii organizațiunii în întreagă țara Australiei.

Fratele Knorr a vorbit seară după seară către adunări și a folosit ca text de bază Romani, capitolele 13 și 14, amintind cu deosebire lucrurile mici, cari neliniștesc pe frați în lăuntrul organizațiunii. Nu este niciun motiv, pentrucă să se plângă un frate de alt frate, pentrucă acesta mănâncă carne sau verdeturi sau ține anumite zile. Chestiunea mare este împărăția și serviciul pentru această împărăție. Aceste cuvinte au stat în contrast cu conferința de după masă, unde s'au discutat mai mult lucrurile mari, ca de pildă participarea la facerea de afaceri ale acestei lumi. Diavolul, care este un dușman viclean, ar vrea să ne amăgească prin lucruri mari, ca de exemplu prin întreprinderi comerciale, și el a

făcut aceasta aici în Australia; dar el ne poate întoarce și prin lucruri mici, neînsemnate, fără importanță, dela adevăratele privilegii ale împărăției. Toți frații au fost înștiințați să nu pună piedici în calea fraților lor, ci mai curând să le ajute să servească pe Domnul, umblând mai întâi după împărăție și dreptatea Sa.

Perth la Oceanul Indian

Vizitele de o zi și de două în grupe, cari s'au adunat pretutindeni în țară în punctele principale, au fost peste măsură de îmbucurătoare, și desigur a fost un mare privilegiu de a ne întâlni într'un timp atât de scurt cu atâția frați din Australia. Frații Knorr și Henschel au părăsit aerodromul Mascot din Sydney fiind însoțiți de Benj. B. Mason, un absolvent al Gileadului, care a venit de curând în Australia și servește ca serv de finut, și Wilbur L. Wills din biroul Strathfield, Joi dimineața în 13 Martie și au făcut sborul lung la Perth, un oraș care este la o depărtare de 3650 de kilometri de Sydney pe coasta de apus. Cele câteva ceasuri dela început de sbor sunt cele mai interesante, căci pelinia Sydney-Melbourne se ridică munți, și între ei se văd zăgăzuri și lacuri artificiale, formate prin oprirea apei, cari măresc farmecul tabloului finutului. În miazăzi se văd ferme și pășuni. În timp ce sborul merge mai departe spre apus, putem vedea jos șesul și ceva, care apare ca lacuri secate cu bănci de sare, cari lucesc alb. Mile și mile, foarte departe, se întinde acolo teritoriul Australiei, și noi avem o idee despre aceasta când aflăm că avionul nostru Douglas cu patru motoare are nevoie de cincisprezece ore de zbor, înainte ca în sfârșit — ca semn al biruinței peste întinderea imensă a continentului — să se rotească peste Oceanul Indian! Douăzeci de minute s'a rotit avionul peste Perth, insula Rottnest, Fremantle și gura râului Swan, și noi am văzut cum s'au aprins luminile orașului, în timp ce la apus soarele s'a scufundat într'o slavă aprinsă. Apoi am aterizat și frații noștri au fost acolo ca să ne salute.

Vineri în 14 Martie s'a început adunarea de dimineață cu examinarea textului și îndrumările pentru serviciul de campanie. Pionierii au fost invitați să se strângă în sala împărăției grupei din Perth, și fratele Knorr le-a prezentat înaintea ochilor privilegiile serviciului de misiune în țări străine și ale școlării în Gilead. Celor interesați la aceasta li s'au dat formulare de anunțare ca să le completeze, și după aceea fratele Knorr a vorbit cu fiecare dintre ei.

În Perth, se află un depozit de literatură. De fapt în fiecare stat există un astfel de depozit. Aceasta pentru aceea este de lipsă pentru că fiecare stat din Australia își are sistemul său de cale ferată și întrebuințează material de cale ferată de diferite mărimi și feluri. Mărfurile cari se trimit pe tren trebuie descărcate la granița unui stat și încărcate din nou în celălalt stat. Și călătorii trebuie să se dea jos la granițele statelor și să se urce apoi iarăși din nou în alt tren. S'a vorbit foarte mult despre unirea și uniformitatea liniilor ferate australiene și despre cheltuielile cu acestea, cari s'ar ridica la milioane de lire; dar până acuma nu s'a făcut altceva numai s'a vorbit! Din Strathfield (în New South Wales) a trimite ceva pe tren în celelalte state ale

țării costă foarte scump, și de aceea literatura Societății este trimisă pe vapor în orașele principale ale fiecărui stat, unde sunt întreținute depozite, și astfel sunt cruțate cheltuieli mari. Fratele Knorr a inspectat depozitul în Perth și alte depozite, cari au fost dealungul căii sale. La programul de după masă a luat parte afară de fratele Knorr și cei doi servi australieni. La adunarea de seară au servit frații Henschel și Knorr după cum s'a arătat mai sus. În întreaga călătorie s'au ținut aceleași vorbiri.

Adelaide, Melbourne și Tasmania

După ce cei patru călători au avut o comunitate foarte plăcută cu frații din Australia de apus, s'au urcat într'un avion mare DC-4 și la ora 10 seara au fost iarăși pe drum spre Adelaide, la adunarea zilei următoare. Fiecare loc în avion a fost ocupat, pentru că tocmai era o mare grevă la căile ferate în Australia de Vest. Dimineață, de vreme, am sosit în Adelaide. Călătorii au fost conduși în sala împărăției a grupei Adelaide, care s'a arătat bine în cazul dinaintea tribunalului suprem referitor la interdicere și în care a avut acum loc întrunirea. S'a aranjat o adunare de două zile pentru Adelaide cu cuvântarea publică de Duminică de după masă în teatrul Majestic. La conferința publică au ascultat 734 de persoane cu vântarea președintelui Societății „Bucurie pentru tot poporul” ei au ascultat foarte atent. Mulți oameni de bine au mai rămas în sală, ca să asculte cuvintele de încheiere ale președintelui, înainte ca el și cei cari au călătorit împreună cu el să sboare mai departe în acea seară cu avionul la Melbourne. Când s'au rotit iarăși în aer peste orașul Adelaide, a fost pentru ei ușor să vadă ce bine plănuit este așezat orașul și milele sale pătrate de clădiri și străzi în centru, apoi parcurile dealungul marginilor orașului și, dincolo, finutul prietenesc al caselor noi clădite afară din oraș. În timp ce se uitau înapoi spre Adelaide, ca să pătrundă încă odată semnele caracteristice și să le întipărească mai bine în minte, privirile le-au căzut pe spectacolul impozant la orizontul din apus; apusul soarelui în toată splendoarea lui de aur!

Pentru Melbourne s'a plănuit o oprire de o zi. Frații au făcut pregătiri să întrebuințeze sala orașului în Melbourne-Sud, o clădire puternică, orașenească, cu un turn de clopote, care se înalță peste o mică colină. Angajații orașului au încununat sala cu sute de flori din grădinile orașului, ceace a dat un cadru pompos discutării pașnice a cuvântului Domnului. 970 de persoane au fost prezente.

În dimineața următoare a trebuit să ne sculăm iarăși foarte de dimineață, pentru a face sborul în Tasmania, în statul de pe insula din Sud. Noi am sburat la deal, peste Melbourne, peste golful lui Port Philip și după aceea peste șoseaua Bass. Cam într'o oră am zărit linia de coastă din Tasmania și mai târziu munții măreți despicați și văile roditoare. Am aterizat la Launceston și am fost conduși de către frați într'un automobil în oraș. În timp ce am călătorit pe pământ am simțit clima cealaltă, într' devăr cu mult mai rece. Launceston este un oraș mic, la capătul părții navigabile a râului Tamar, pe malurile căruia sunt livezi cu poame bogate. Câteva corăbii erau în port. Spre Sud am putut observa sub podul suspendat pentru pietoni, defileul remarcabil al râului cu apele

sale liniștite și repeziciunea lor de fluviu. Pentru adunare au fost închiriat „The Kings Chambers”. Din toate părțile Tasmaniei s’au strâns 190 de frați, deci mai mulți decât câți au venit la conferința publică, care a avut loc mai înainte cu o lună în legătură cu adunarea pe ținut în Hobart pe această insulă. Aceasta a fost vizita cea mai scurtă dintre toate; pentru că avionul care se întorcea a plecat la ora 6,50 seara iarăși la Melbourne.

Miercuri, în 19 Martie, a fost o altă zi când a trebuit să ne sculăm de dimineață în Melbourne. Noi am trebuit să ne întoarcem la Sydney, pentru că acolo în birou erau multe de făcut. Miercuri și Joi le-am petrecut în biroul sucursalei cu o altă examinare a afacerilor organizațiunii. Dar cu călătoria încă nu s’a terminat!

Brisbane și Sydney

Vineri dimineața, cei doi vizitatori americani au dejunat de vreme. O schimbare a avut loc în însoțitorii lor de călătorie, prin faptul că li s’a alăturat Floyd Garrett absolvent al Gileadului și fratele James. Sborul la Brisbane s’a făcut cam trei ore, și am ajuns destul de devreme pentru adunările de după masă, cari au avut loc în „Guild-Cafe-Theater”. 700 au fost prezenți, câțiva dintre ei au găsit loc în sala anexă, în școala artelor din Brisbane, cu un bloc mai departe.

Sâmbătă dimineața, în 22 Martie, frații s’au adunat în sala împărăției a părții de grupă centrală, unde fratele Garrett a dat îndrumările pentru serviciul de campanie al zilei și a tratat pe scurt textul dimineții. S’a prevăzut o conferință publică care a trebuit să aibă loc în sala orașului din Brisbane; aceasta a fost făcută cunoscut. În Brisbane precum și în alte orașe mari ale Australiei anunțarea prin placate și foi volante este oprită prin lege; și astfel aranjarea a fost anunțată din casă în casă și prin ziare. Rezultatul a fost foarte bun, căci 1300 au venit în sala orașului. Pentru acest ținut tropic al Australiei, vremea a fost extraordinar de rece, ceea ce se poate că a contribuit la rezultatele bune.

Indată după conferința publică și cuvintele de încheiere prin fratele Knorr, călătorii au pornit iarăși la drum. Din cauza unei înțelegeri greșite, ei au mers la acelaș aerodrom, unde au sosit. Din cauza circulației mari și a mulțimii de oameni, cari se întorceau dela cursele de cai, n’am putut să înaintăm decât încet; australienilor le plac cursele lor de cai! Când călătorii au ajuns la aerodromul Eagle-Farm, li s’a spus că avionul pentru care au fost prevăzuți ei, va sbura dela Archer Field, de pe partea cealaltă a orașului. Acum a însemnat să lucrăm repede! Ei au mers direct prin circulația cea mai vie a orașului Brisbane, și cu ce ușurare au văzut placatul Archer Field. În timp ce ceasul le-a spus că chiar numai atât timp mai au ca să se urce în avion!

Duminecă a trebuit să aibă loc în Sydney cea mai mare adunare dintre toate celelalte de până acuma. Sala orașului, deadreptul în inima Sydney-ului, a putut fi găsită ușor de toți frații și oamenii de bine. Acelaș spirit excelent a fost arătat în Sydney de către cele 1950 de persoane prezente, cum s’a arătat în toate celelalte orașe. Afară de programul regulat

s’au mai făcut anunțări despre reorganizarea casei Bethel în Strathfield. Floyd F. Garrett a fost pus ca serv de sucursală pentru lucrarea australiană, ceea ce a fost recunoscut bucuros de către frații adunați. El a servit mai multe luni ca serv pentru frați în Sydney, a fost încă înainte de aceea un serv pentru frați în Statele Unite și pe lângă aceasta a petrecut câțva timp în Bethel, Brooklyn.

Așa s’a ajuns la o încheiere potrivită cu adunările de frați din Australia. În întreagă tură sa, fratele Knorr a vorbit pionerilor despre lucrarea de misiune în țări străine; și s’a văzut acum că 104 dintre ei și-au exprimat dorința să ia parte la serviciul în stăinătate, care acum în afacerile organizațiunii Domnului ocupă un loc atât de distins. Aici a fost o altă mărturie despre dorința din inimă a fraților australieni de a pune serviciul fraților în primul loc.

Luni dimineața, s’a făcut o fizită la ferma Societății în Ingleburn, N. S. W. Această fermă de 40 hectare livrează multă din hrana pentru familia în Casa Bethel. Frații de pe fermă și-au exprimat bucuria despre adunarea, care s’a ținut în Sydney, pentru că ea le-a eliberat inimile de o mare povară, care i-a apăsât ani de zile. Au fost chemați și în decursul anilor trecuți au fost puși la lucru în diferite întreprinderi, care lor nu li s’a părut niciodată a fi bun.

Celelalte zile până Joi, în 27 Martie, au fost întrebuințate în familia Bethel, cu reorganizarea lucrării. Unii dintre frați au fost puși în activitatea de servi pentru frați și unii în serviciul de pioner; deoarece pentru lucrul care trebuie făcut, erau prea mulți oameni în familie. Familia este o familie fericită, și ei s’au bucurat foarte mult de adunarea din Sydney și de limpezirea într’o chestiune, care a apăsât într’adevăr inimile lor timp de ani de zile. Mulți s’au exprimat că ei au știut că trebuie să se facă ceva, dar n’au știut ce. Acum, întrucât ei toți au rugat pe Domnul într’o rezoluție de iertare și au promis solemn să nu se mai întoarcă niciodată la o astfel de prostie, ei au fost veseli și fericiți de orice privilegiu ale serviciului, pe cari le-ar putea primi și cari în mod necesar primesc propovăduirea acestei evanghelii, a împărăției.

Spre folosul tuturor fraților din Australia, fratele Knorr a scris o scrisoare, care a apărut în foaia lunară pentru vestitori, în *Informator*, și sună după cum urmează:

24 Martie 1947

Iubiți vestitori ai împărăției din Australia!

A fost o adevărată bucurie de a mă întruni cu cei mai mulți dintre voi cu ocazia celor șase adunări, cari au avut loc din Perth până la Brisbane, în toată Australia. Bucuria pe care au exprimat-o frații pentru adevărurile descoperite, a fost într’adevăr înviorătoare de inimă. În fiecare adunare rezoluțiunea prezentată a fost aprobată cu unanimitate. Aceasta este o dovadă mângâietoare pentru unitatea deplină a fraților australieni. Eu cred că vestitorii și unii oameni de bine, cari au vizitat aceste adunări, recunosc mai mult decât oricând înainte necesitatea de a ținea

inimile și mâinile curate și să nu se mai întoarcă niciodată la nechibzuință și la lucrurile acestei lumi. (Ps. 85:1—13). Noi apreciem mila lui Iehova și îndelunga Sa răbdare cu noi; și a ușurat inimile și mințile noastre că am rugat pe Domnul de iertare pentru greșelile făcute în timpurile trecute. Rezoluțiunea voastră pentru „devotament neîmpărjit“, însemnează un nou început în această țară.

La aceste șase adunări pentru învățătura fraților, s'au întrunit 4726. Aci stă deci posibilitatea și speranța de a ajunge în curând cu binecuvântarea bogată a lui Iehova în Australia la acest număr de vestitori. Cei care iubesc dreptatea vor vedea „faptele voastre bune“ în activitatea serviciului și 'vor slăvi pe Tatăl vostru, care este în ceruri! — Mat. 5:16.

În decursul timpului, când frații au luat parte la întreprinderi comerciale, aceasta a făcut pe unii consacrați să se poticnească, să alunece sau să iasă din serviciul lor de propăvăduire a evangheliei. Au fost mulți, cari au intrat în serviciul de pioner, ca să-și întrebuițeze tot timpul să laude pe Iehova, dar a căror atențiune a fost întoarsă dela aceasta și a fost îndreptată spre lucrurile acestei lumi. Prin această s'a produs o lipsă de vestitori pentru întreg timpul în Australia; pentru că sunt necesari cu mult mai mulți, ca să lucreze bine terenul întins de aici. Aș vrea să îndemn pe toți foștii pioneri, cari sunt legați cu poporul lui Dumnezeu, da, de fapt pe toți vestitorii, să câmpănească privilegiile serviciului pentru întreg timpul. Scrieți la biroul Societății și cereți în privința aceasta lămurire sau sfat.

Mulți nu sunt în situațiunea de a intra în serviciul de timpuri întreg, pentru că au o familie sau alte obligații. Ceea ce am spus despre participarea la întreprinderi comerciale, nu trebuie înțeleasă așa ca și cum ar fi greșit de a avea un post lumesc, dacă aceasta este de lipsă. În această privință în Faptele Apostolilor 18:1—4 avem dovada biblică despre Pavel, firește, trebuie să observăm cu această ocazie cum s'a angajat el ca să poată îndeplini lucrul mărturiei regulat, chiar și atunci când un timp oarecare a trebuit să facă lucrul lumesc. Nu orișicine poate fi un pioner. Din acest motiv a prevăzut Dumnezeu prin organizațiunea Sa grupele. Fii un bun vestitor de grupă, dacă nu poți să fii un pioner bun!

Afară de pioneri, au fost și alții întorși dela serviciul lui Iehova: și după cât se pare unii au încetat să pună în faptă promisiunea lor de consacrare. Sfatul meu este că servii de grupă și alți vestitori maturi, cari cunosc persoane inactive, cari mai înainte au fost unite cu lucrarea Domnului, să le viziteze în scopul ca să le ajute să se orienteze, aducându-le înaintea ochilor îndurarea lui Iehova față de servii Săi și să le explice adevărul că preamărirea garantează salvarea. Ce bine este de a ne ajuta unul pe altul în felul acesta. — Iac. 5:19, 20.

Pentru a întemeia în Casa Bethel o organizație mai bună, fratele Floyd F. Garrett a fost pus ca serv de sucursală; și va fi bucuria sa să servească organizațiunii și fraților aici în Australia. El a strâns timp de mulți ani experiențe în serviciul de campanie în Statele Unite și a absolvit și școala Gilead și după

aceea a servit un timp oarecare în Casa Bethel, Brooklyn. Eu sunt convins că frații din Casa Bethel în Strathfield, precum și toți vestitorii, cari sunt împărășiați în această țară, vor conlucra din inimă împreună cu el. Fratele Benjamin B. Mason îl va ajuta. El își va întrebuița o parte din timpul său în birou și restul timpului pe teren ca serv de district pentru Australia.

A fost o bucurie de a lucra cu frații aici în biroul Strathfield și de a face lucrurile mai asemănătoare cu activitatea zilnică după plan a Casei Bethel din Brooklyn. Eu am cu totul sentimentul că de acum înainte va domni mai mare unire și binecuvântarea Domnului se va descoperi atât asupra activității aici cât și asupra acelei a voastră pe teren. Încă câteva zile și se va serba cina de amintire. Acesta este un timp când toți dintre noi prin serviciu credincios voim să cântăm lauda Domnului, prin aceea că facem să lumineze lumina noastră. Prin unire și conlucrare reciprocă și prin faptul că exprimăm iubire pentru frați, în decursul sfârșitului săptămânii în care cade cina Domnului și întreagă luna Aprilie, se poate face lucru minunat.

Eu cred din toată inima că lucrarea de aici din Australia, de acum înainte, va crește și că voi toți, voi fraților, veți sta țări, umăr la umăr, cu împreună vestitorii voștri din întreagă lumea, pentru a îndeplini această mare lucrare de întindere și pentru a fi de ajutor oamenilor tuturor națiunilor de a lauda pe Iehova; căci numai a lauda pe Iehova oferă garanție pentru scăpare!

Fii asigurați de iubirea mea și de rugăciunile mele pentru voi, în timp ce voi căutați mai întâi împărășia și dreptatea ei.

Al vostru împreună serv,

(ss) N. H. KNORR, președinte
Watch Tower Bible and Tract Society

Cele două săptămâni pe cari le-au petrecut fratele Knorr și Henschel în Australia au părut că au trecut în fugă ca o zi. A fost atât de mult de lucru că timpul a trecut prea repede. Pentru ei amândoi a fost o bucurie și un privilegiu; pentru că aici a fost vorba de a se face lucru; și ce bine este de a fi întrebuițat de Domnul la aceasta! Cu mare interes vom aștepta rapoartele viitoare din Australia și vom privi după arătarea favoarei și binecuvântării Domnului față de ostenele membrilor în Australia pentru că desigur există în această țară mulți oameni de bine. Poate că relativ sunt tot atâția ca și în alte țări; și păstorul cel bun, Christos Isus, îi va conduce cu siguranță la organizațiunea Sa curată, unde vor fi hrăniți și unde de acum înainte și prin războiul Armagedonului și mai departe se va avea grijă de ei. Indiferent de aceea că unde este cineva în lucrarea Domnului, fie că e singur într-o țară, cu totul singur într'un oraș sau este legat cu o grupă, el poate fi sigur de ocrotirea Domnului. În timp ce-și ține inima și mâna curată și favorizează închinarea adevărată la Cel Prea Înalt, prin aceea că laudă pe Iehova, își garantează salvarea.

Watch Tower din 1 Iunie 1947.